

Biskop Atle Sommerfeldt:

Ordinasjonspreken

Jo Bertil Rydland Værnesbranden

Råde kirke 31. august 2014

Kjære Jo Bertil – gratulerer med denne dagen som vil bli en av de store merkedagene i livet ditt. I dag avlegger du løfter for Guds ansikt og i menighetens fellesskap om en livslang tjeneste som ordinert prest i Den norske kirke.

Dette er en dag der ditt kall til tjeneste for kirkens Herre gis et fundament og en ramme i vår evangelisk-lutherske folkekirke. Dette er dagen der denne kirken bekrefter ditt kall og uttrykker ved håndslag og håndspåleggelse at nettopp du - slik du er med din kompetanse, din sårbarhet og din livserfaring - er betrodd å forkynne Ordet om Guds forsoning i Jesus Kristus og forvalte sakramentene der denne nåde gis oss håndgripelig og synlig.

Prestens rolle har forandret seg mye siden denne kirken ble innviet. En ting er nå at den gangen tilhørte presten i Den romersk-katolske kirke. Men også de lutherske prestene knyttet til denne kirken har sett ganske annerledes ut gjennom generasjonene. Sosial status, virksomhetsområder og inntektskilder er knapt til å kjenne igjen. Men samfunnet og menneskene har sannelig også forandret seg i løpet av disse århundrene og disse generasjonene! Nødsår og klasseskiller, adferdskodekser og rollemønstre, klesvaner og hygiene gjør at våre forfedre og formødre neppe ville kjent seg hjemme i lokalsamfunnet her selv om kulturlandskapet og spesielt kirkebygget vil være gjenkjennbart.

Disse store endringene betyr også at prestenes forkynnelse har forandret seg fordi prestens forpliktelse er å tolke Ordet om forsoningen til konkrete mennesker i deres hverdagsliv. Og når hverdagslivet forandrer seg, må forkynnelsen endres. Forkynnelsens tjeneste er hele tiden å inkarnere evangeliet i kultur og samtid. Du har i mange år arbeidet med å oversette selve teksten til nye språk og slik inkarnert teksten i bestemte kulturer. Som prest skal du gå enda et skritt lenger i denne inkarnatoriske gjerningen og være en formidler mellom teksten og menneskenes hverdag med de utfordringer, sorger og gleder de bærer med seg til møtet

med Guds Ord. Det er derfor du i denne ordinasjonshandlingen vil love av «hjertet å legge vinn på i studium og bønn å trenge dypere inn i de hellige skrifter og den kristne tros sannhet».

Prestens rolle er i det ytre forandret slik menneskenes hverdagsliv er forandret. Men menneskenes hverdagsliv bærer også med seg menneskeslektens kontinuitet i livsfølelse og livserfaringer. De store livserfaringene er gjenkjennbare: Fødsel, oppvekst, oppbrudd til selvstendig liv i eget hushold, modning og død, erfaringer av sykdom og skuffelser, usikkerhet og sårbarhet. Menneskets erfaring av at destruksjon og lidelse ledsager oss og rammer oss, har formet og former oss og gir oss et fellesskap gjennom århundrene.

Vår tids forestilling om at tidligere generasjoners livserfaringer ikke er en ressurs for oss, uttrykker også et slikt grunnleggende menneskelige element – nemlig hovmodet – vel kjent i alle beretninger om menneskelige kulturer. Hovmodet er bare ett av flere uttrykk for menneskets kontinuerlige evne til å krøke seg inn seg og sitt, til skade for andre mennesker. Vi rammes ikke bare av destruksjon, vi er så alt for ofte selv innvevd i mønstre som påfører andre mennesker sår. Og mens velstanden reduserer vår sårbarhet knyttet til fattigdom og nød, fører velstanden også til en forsterking av vår innkrøketethet i egen suksess på bekostning av andres livsutfoldelse. Vår generasjon kan meget lett gjenkjenne ikke bare hovmodet, men også grådighet, begjær, fråtseri og latskap – fra pave Gregor den førstes liste over dødssynder, formulert i år 600.

Det er disse erfaringene, å bli rammet av dødskrefter og selv påføre andre lidelse, som gjør at menneskets lengsel etter frihet og nåde også er en del av vår felles livsfølelse gjennom alle generasjoner.

Slik menneskets grunnleggende erfaringer er gjenkjennelig, er de synlige uttrykk for Guds nåde til det lengtende og innkrøket mennesket, gjenkjennelig gjennom generasjonene. I dette kirkerommet har mennesker i snart tusen år båret sine barn til dåp. De er befridd fra mørkets makt og gjort til lysets barn, er blitt befridd fra synden og dødens lov og blitt forenet med den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus, fått del i hans seier over død og fordervelse og ved Guds hellige Ånd blitt en ny skapning – i Kristus.

I nattverdens brød og vin møter vi igjen den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus i hans legeme og blod som Jesus ga oss til soning for våre synder for å styrke oss og holde oss opp i dåpens liv i verden, til Guds ære og menneskers beste.

I en tid ofte preget av jakt på tilsynelatende autentiske og grenseoverskridende erfaring av Gud, gir kirken deg i ordinasjonen oppdraget å veilede mennesker inn i dåpen og nattverdens trygghet og utfordre dem til et liv i tjeneste for mennesker. Sakramentenes mysterium er at slik Gud tjener oss i vann, vin og brød, er vi kalt til å tjene Gud ved å ledsage mennesker og tjene dem i barmhjertighet og kjærlighet og slik overvinne destruksjon og innkrøket.

Kjære Jo Bertil, det er ledsagelsen av mennesker med Ord og sakrament som er prestetjenestens kjerne og gjenkjennbare kjennetegn for generasjonene helt tilbake til apostlene. Med håndspåleggelsen i dag settes du inn i denne rekken av prester som nok har vært og er forskjellig i det ytre, men som gjenkjennes ved Ordet og sakramentenes tjeneste for menneskene. Du er ikke den første – og du er ikke den siste. Men du er fra i dag en av dem.

Som ordinert prest tilbys heller ikke du noe annet livsgrunnlag enn dåpens fundament. Du kommer ikke lenger enn dåpens overgang fra død til liv, fra mørke til lys. Men mer trenger du heller ikke. For i det grunnlaget er du forenet med Jesus Kristus, til liv og evig salighet. Det er nok for deg slik det er nok for oss alle. Gud velsigne tjenesten din!